

.....
Pris 50 öre.
.....

RUD. ROCKER
.....

KAPP-KUPPEN

EN SKILDNING FRÅN
NOSKEDIKTATURENS
TYSKLAND

AV EN TYSK

Översättning
av F. S.

ÖREBRO S. A. C:s FÖRLAG

RUD. ROCKER

KAPP-KUPPEN

EN SKILDNING FRÅN
NOSKEDIKTATURENS
TYSKLAND

AV

EN TYSK

Översättning

av **F. S.**

S. A. C:s FÖRLAG
ÖREBRO

Kontrarevolutionen var oundviklig.

För den ytlige betraktaren synes Kapp-Lüttwitz och konsorters äventyrliga företag som en blixtn från klar himmel. Den åter, som hade en smula förståelse för det inre läget i Tyskland, och kunde avläsa tidens tecken, var fast övertygad om att katastrofen skulle komma. Man formligen kände dess närmande och väntade med en viss resignation på dess ödesdigra följder såsom något oundvikligt. Att den däremot tog en sådan omfattning, var uteslutande regeringens skuld, som slog dövörat till för alla varningar och i vansinnig förblindelse jämnade vägen för reaktionen.

Den som vill fullständigt fatta och riktigt tyda de senaste händelserna, han måste göra klart för sig de senaste årens utveckling; blott så är det möjligt att förstå det inre sammanhanget i det skedda.

Man talar och skriver så mycket om revolutionen av den 9:de nov. 1918, och betecknar vid varje tillfälle denna som en vändpunkt i det tyska folkets historia. Men detta påstående har blott en villkorlig riktighet. Den 9:de nov. var för oss icke prologen till ett nytt liv, utan tyvärr blott epilogen till ett historiskt drama, som hade sin rot i ett skuldbelastat förgånget, och ännu inte givit oss en utsikt till en ny framtid. Det var ett endast tills vidare gällande slutord, och icke det första kapitlet på en ny utvecklingsfas för det tyska folket, som öppnar nya perspektiv för en samhällelig omvälvning.

Revolutionen lyser i bann det förgångnas anda, i det den skapar nya fakta, mot vilka det närvarandes traditionella begrepp och föreställningar skola sönderslås likt de brusande vågorna mot klipporna. Den 9:de nov. var ett

sammanbrott, men icke den skapande begynnelsen till ett nytt liv; häri uttömmar sig hela betydelsen av de närvarande dagarna. Att den icke har kunnat bli utgångspunkt till en ny tid utgör den smärtsamma tragedi, som det tyska folket nu tvingas att genomleva.

Sedan de allierades statsmän bestämt förklarat, att de under inga förhållanden ville förhandla med representanterna för Hohenzollrarna, var den gamla regimens undergång besegrad. Det formligen stank från det oerhörda moras av blod och lik, som dess brottsliga representanter alstrat. Ett helt folk hade offerats för en stockreaktionär och hänsynslös minoritets vansinniga förbrytelser, som under årtienden hade förgiftat alla moraliska och andliga livskällor.

Det var icke det tyska folkets revolutionära initiativ, som framkallade det gamla systemets sammanbrott, utan den inre söndervittringen och ruttenheten som undergrävde dess fundament och bringade den en gång så stolta byggnaden på fall. Initiativet till detta sammanbrott kom utifrån, icke inifrån, icke från folket själv.

Socialdemokraterna i sadeln.

Den 9:de nov. föll den politiska makten nästan motståndslöst i händerna på dem, som just i denna makt sågo den första betingelsen för en segerrik revolution, och som i fem årtienden oavlåtligt strävat att utveckla och fast förankra denna vanföreställning i de tyska arbetarnas hjärna. De gamla makterna voro slagna till jorden, deras bärare voro antingen flydda till utlandet eller gömde sig i de hemligaste vrår, där ingen stråle av det hotande åskvädret kunde nå dem. Ett tillfälle, som ett folk blir erbjudet en gång i århundradet, gick obegagnat förbi. — Det var nästan så man kunde skämmas när man iakttog de nya männens nästan medlidande väckande hjälplöshet, dessa män som så plötsligt, nästan med våld, blivit kasta upp på ministertaburetterna. Inget stort beslut, ingen räddande gärning, överallt försiktig medelmåttighet, ängslig vacklan, fruktan för sig själva. Man övade sig i konsten att regera, i stället för i konsten att handla. På en ny författnings pappersgrundval sökte man skaffa folket dess rätt och ville inte inse att denna rätt kunde grundas blott genom järnhårda handlingar, men icke genom en labyrint av paragrafer.

Hr von Bethmann-Hollweg kallade den belgiska neutralitetsurkunden ett stycke papper, och från den preussiska våldspolitikens synpunkt hade han rätt. Likaså är den skönaste författning blott ett stycke värdelöst papper, så länge den icke genom konkreta genom folket själv fullbordade faktum fått ett säkert fundament. Är detta icke fallet, svävar den i luften, och detta är de facto icke fallet med de goda tyskarnas "friaste författning".

En fråga av grundläggande betydelse formligen trängde sig fram under revolutionen — jordfrågan; men man såg den icke, ville icke se den, ville icke förstå att på lösningen av denna fråga hängde revolutionens öde. Man skrev sig fingrarna blodiga, talade sig såriga i strupen för att från den sanna och vetenskapliga socialismens synpunkt tolka sådana begrepp som demokrati och proletariats diktatur, eller man erövrade tidningstryckerierna, då det i verkligheten gällde att erövra folk och land.

Samma människor, som aldrig blivit trötta att prisa den materialistiska historieuppfattningen såsom den moderna tidens största andliga verk, förstodo icke, att den stora franska revolutionen var segerrik och kunde bryta feodalbaronernas makt en gång för alla endast därigenom att den löste jordfrågan enligt sin uppfattning, och visserligen genom revolutionära medel d. v. s. genom upphävande av dessa baroners äganderätt till jorden.

Upphävandet av de ostelbiska junkrarnas och deras likars i landet äganderätt till jorden, en planmässigt genomförd socialisering av lantushållningen hade för Tyskland icke blott kunnat utgöra utgångspunkten för en ny ekonomisk ordning, den hade också kunnat undanröjda det preussiska junkerdömet inflytande, som blev så ödesdigert för det tyska folket, samt på detta sätt förhindrat därarnas alla försök till motrevolution. Man trodde sig genom den nya författningen kunna politiskt avskaffa junkerdömet och ville icke se, att just besittningen av storgodsen var den egentliga orsaken till junkrarnas politiska övervikt.

Motrevolutionens upptakt.

Redan några veckor efter omvälvningen av den 9:de nov. måste varje något så när insatt människa vara övertygad om, att det inträdda tillståndet blott var en förändring av etiketten, men däremot inte alls början till ett nytt samhällstillstånd. De nybakade socialdemokratiska ministrarna visade redan i början av sin regering, att de överhuvud icke voro sinnade att försöka en grundlig omvandling av tillståndet. Detta var för övrigt ingenting underligt. Vorwärts hade ju endast några dagar före novemberhändelserna förklarat, att det tyska folket icke var moget för republik. Icke blott att man systematiskt förhindrade varje försök till en ekonomisk nyordning, man förmådde sig t. o. m. icke ens att säkra den nu republikanska statsordningen. Hela den gamla ämbetsmannaapparaten, som var monarkistisk intill benen, fick fortfarande stanna i funktion. Man saknade t. o. m. mod att genom ett fullständigt offentliggörande av handlingarna blotta den cerhörda skuld, som vilade på deras axlar, som på sitt brottsliga sätt hade framprovocerat kriget. Den nya socialdem. regeringen tvingades helt enkelt till rollen av tjuvgodsgömmare, då de ju själva under år varit hantlangare till denna samvetslösa förbrytareliga, som bringat det tyska folket och för övrigt alla folk i Europa till avgrundens rand.

I stället för att förena alla krafter för att hänsynslöst bekämpa den monarkistiska reaktionen, som visserligen var slagen men ingalunda fullständigt besegrad, hetsade den socialdemokratiska pressen på det skamligaste mot de till vänster stående elementen, splittrande arbetarerörel-

sen och gav genom sin vansinniga taktik reaktionen de bästa tillfällen att åter samla sina skingrade krafter och rusta dem till kamp mot revolutionen. Därigenom blevo de vänsterradikala, som grupperade sig kring Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg, drivna till det yttersta, och grepo slutligen till det beväpnade upproret för att föra revolutionen vidare. Januariupprorets av 1919 inre historia är ännu i dag icke i alla enskildheter bekant. Från kommunisternas sida påstods ofta och vidhålles för övrigt ännu i dag, att regeringen direkt hade provocerat upproret, för att en gång för alla genom att låta dem lida ett blodigt nederlag tränga dem bort från varje inverkan på den vidare utvecklingen. Hur mycket som är sant av detta påstående må tills vidare lämnas därhän. Faktum är att Liebknecht och Rosa Luxemburg från början var fullständigt mot en resning, och endast på grund av det våldsamma trycket från sina egna anhängare, samt efter uttryckliga löften om aktivt bistånd från stora truppstyrkor, vågade en handling. Men när striden utbröt, sågo de sig övergivna och hänvisade till blott en liten minoritet beväpnade arbetare. Avgörandet kunde under sådana omständigheter icke sättas i fråga, så mycket mindre som regeringen, som hade anförtrott hela den militära makten åt Noske, sökte förhindra all förhandling. Noske själv vände sig till de reaktionära och fullständigt monarkistiskt sinnade officerarna, och anförtrodde dessa uppgiften att nedslå revolten. Över en vecka var Berlin skådeplatsen för blodiga gatustrider, en fruktansvärd granateld från militärens sida, tills rörelsen slutligen ändade i blod för arbetarna. Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg blevo på det mest bestialiska sätt mördade av feiga knektar och med dem dussinvis av andra, vars namn i dag alla redan äro glömda.

Nu började den tyska kontrarevolutionens upptakt, och den utvecklade sig med en förfärande fart vidare. I mars 1919 var Berlin återigen hemsökt av de fruktansvärda ga-

tustridernas förfärligheter, varvid hela husrader blevo förstörda genom bomber och artilleri. Denna gång gällde det dock icke en kamp mot kommunisterna, utan ett regelrätt slag mellan två militära partier, som ömsesidigt konkurrerade om makten. Trots detta blevo också marsoroligheterna uppsatta på kommunisternas konto, och regeringen som dock visste bättre, styrkte ytterligare den offentliga meningen i denna åsikt, som särskilt i utlandet blev allmänt trodd. Också under marsoroligheterna kom det till blodiga exesser från militärkamarillans sida, som kostade många oskyldiga människor livet. Jag erinrar blott om det ohyggliga mordet på 29 matrosar, som verkställdes av oberlöjtnant Marloh. Dessa olyckliga människor, som ingen som helst andel hade i striderna, blevo utan en aning om vad som skulle hända lurade till en bestämd plats för att hämta sin avlöning, när de helt plötsligt sågo sig överfallna av en i ett bakhåll väntande soldathord, fruktansvärt misshandlade och därefter trots sina böner och oskuldsbetyranden fösta in på en gård och skjutna på kommando av befälhavande officeren. Under trycket av den offentliga meningen blev Marloh sedan ställd inför en militärdomstol och — frikänd.

Även i Rhenprovinsen, i Bremen, Hamburg och slutligen i München hade arbetarna gripit till vapen för att möta den sig allt mer utbredande reaktionen, men alla dessa försök blevo blodigt nedslagna av Noske och de monarkistiska officerarna. Överallt blevo arbetarna avvärjade. I stället bildades i städerna ett reaktionärt invånarvärn. Alla inflytelserika poster i armén blevo besatta av reaktionära officerare, och alla som voro misstänkta att hysa republikanska åsikter blevo systematiskt avlägsnade. Allt detta skedde med den socialdemokratiska ministern Noskes medgivande, som därför av den reaktionära pressen blev firad som den "rätte mannen". Den värste reaktionär kunde icke handla annorlunda än den man, som i

dag är föremål för hela den tyska arbetareklassens samstämmiga hat.

Under Noskes diktatur utvecklade sig i den "fria tyska republiken" ett tillstånd, som t. o. m. under den bismarckska socialistlagens värsta tid icke finner sin like. Större delen av Tyskland suckade under belägringstillståndets järnhand. Den fria yttranderätten blev överallt trampad under fötterna; blott de reaktionära hade frihet och kunde göra och låta som de för gott funno. Vänsterradikala tidningar blevo vid alla tillfällen undertryckta, och tvingade att utkomma hemligt. Fängelserna voro överfyllda med politiska fångar. I Ruhrdistriktet hade enbart syndikalisterna omkring 4,000 fångar. Envar som var "mistänkt" kunde när som helst häktas, ty de nya makthavarna hade i det s. k. "skyddssystemet" skaffat sig ett bekvämt medel att oskadliggöra alla obekväma element. Hade någon råkat i onåd hos officerarna eller de socialdemokratiska statsmännen, så blev han utan vidare häktad och tagen i förvar ("schutzhaft") i tre månader. Efter dessa tre månader blev han antingen frigiven, eller, om man ansåg förvaret icke haft åsyftad verkan, satt in på ytterligare tre månader, så att man på obestämd tid kunde begravas i fängelset på helt godtyckliga grunder.

Pressens frihet, ett av de största resultaten av tidigare rent borgerliga revolutioner, fann inget stöd i Tyskland; det är väl historiens bittraste ironi, att det skulle vara s. k. "socialister och demokrater" som skulle ge renässans åt den franska absolutismens ryktbara "lettres de cachet" och den ryska tsarismens "administrativa metoder". Visserligen "rättfärdigade" dessa herrar det avskyvärda "skyddssystemet" med hänvisning till landets farliga läge, men vilken despot hade icke opererat med liknande argument? Skyddssystemet riktade sig dock uteslutande mot de till vänster stående elementen, medan man mot den reaktionära faran från höger, — den enda faran som överhuvud existerade och varje dag tog alltmer gripbara

former — nöjde sig med platoniska protester. Av republiken betalda officerare firade öppet kejsarens födelsedag och sände hyllningstelegram till Amerongen — ingen större dem. — Hjärnlösa idioter, betalda med reaktionens pengar, utspridde blodtörstiga flygblad och hetsade till mord och pogromer mot judarna. Antisemitiska, reaktionära, dårar sålde i största offentlighet vapen för judepogromer — regeringen teg —. Militaristiska mordbrännare stormade pacifisternas möten, misshandlade talarna och hotade fredliga och hederliga människor med döden. Enskilda av dessa hjältar blevo häktade men man frigav dem snart åter. Kurt Eisners mördare, som man först ville helt undandraga straff under förklaring att han var sinnessjuk, blev slutligen dömd till ett mildare straff. En av Gustav Landauers mördare, som själv tillstod sig ha skjutit en kula genom huvudet på offret, blev frigiven. Under samma tid arbetade ständrätten och hundratals revolutionära arbetare blevo offer för den militära mördarligans kulor eller bortdömda till mångåriga fängelsestraff.

Näringsbekymren blevo alltjämt svårare, priserna stego till rena fantasipriser, ett pund ransonerat kött som för ett år sedan kostade ungefär 4 mark betalas i dag med 50 mark. Antalet barn, som av undernäring ljutit döden, äro i dag över en million. Junkrarna och godsägarna höllo livsmedlen tillbaka och bojkottade systematiskt folkets näring. Regeringskommissioner, som på godsen skulle undersöka kreatursbeståndet blevo av godsägarna fördrivna med vapenmakt. Regeringen teg, Noske blev optimist. Priserna på de nödvändigaste livsmedlen fem- till sexdubblades under loppet av ett år. Trots detta såg regeringen i varje arbetarnas lönekamp förborgade politiska avsikter och förföljde "hetsarna" utan att göra sig räkning för, att den huvudsakliga orsaken till alla strider var regeringens egen oduglighet. Detta var det inre tillståndet i den heliga tyska republiken under Ebert-Noskes ära.

Den preussiska andan.

icke blott voro de socialdemokratiska makthavarna oförmögna att skaffa folket en enda ekonomisk fördel, icke blott voro alla resultat av revolutionen bit för bit offrade åt den nya reaktionen, de voro t. o. m. odugliga som testamentsexekutorer för 1848 års revolution, och befria Tyskland från den "preussiska andan", som städse varit landet ödesdigert.

Oh, denna preussiska anda i vilken det tyska folkets olyckor förkroppsliga sig, och vars inflytande man har så svårt att förstå i utlandet! Den preussiska staten utvecklade sig under alldels särskilda förutsättningar. Med konstlade medel avlad av den franska, absoluta monarkien å ena sidan, och den ryska despotin å andra, för att krossa Österrikes makt och försvaga den Habsburgska dynastien, överträffade dess första företrädare sig själva i servilt kryperi gentemot sina brödgivare, medan de med hänsynslös hårdhet tryckte den breda massan av sina egna undersåtar till jorden. Trolös, listig, våldsdyrkande och skrupelfri till det yttersta — dessa voro de väsentliga karaktärsegenskaperna hos den preussiska staten, när den ännu som en lydlig vasall ombesörjde tsarismens och den franska feodalmonarkiens ärenden. Preussens utveckling var utvecklingen av en rovstat par excellens, varje sida i dess olycksdigra historia vittnar härom. Dess "stora konungar" voro brutala andligt undermåliga despotnaturer, som saknade varje rättskänsla, och i den systematiska militariseringen av det unga folket såg målet för sin strävan.

Den preussiska militarismen är ett aldeles särskilt kapitel i historien. Man kan icke jämföra den med gängna

tiders militärsystem eller andra länders, ehuru den under de senaste 50 åren starkt påverkat de senare till skada för den allmänna kulturella utvecklingen i Europa.

Napoleon I var bäraren av ett nytt militärt system, som under loppet av revolutionen hade utvecklats sig. Men hans soldater voro barn av sin tid, som voro uppfostrade i revolutionens stormar. Genomträngda av de nya revolutionära idéerna blickade de med ringaktning ned på det feodala Europa, och voro stolta över sin personliga självständighetskänsla. Napoleons arméer uppfyllde en historisk mission, i det de överallt utbredde den stora revolutionens idéer och kände sig som människor, under vars hammarslag den absoluta monarkien och feodalsystemet i Europa föll i spillror. Ehuru i militarismens uniform voro de trots detta bärare av den revolutionära principen och befrielsen.

Den preussiska militarismen åter var som skuren ur ett annat trädslag. Dess bärare voro i varje avsnitt ur dess historia de oförfalskade representanterna för reaktionen. De förstodo att fullständigt utplåna varje känsla av självständighet, varje mänskligt värde, varje egen impuls hos sina soldater, och dressera dem till viljelösa automater. I korpraldisiplinens och paradmarschernas land fanns ingen plats för personligheter; här blev det inskränkta slävförståndet upphöjt till dygd, och den betingelselösa underkastelsen förklarad som princip. Och då hela den preussiska statskonsten var tillskuren efter militära linjer, så blev den militära andan omplanterad i alla samhällslivets områden, och sorgfälligt kultiverad och vårdad. På detta sätt blev varje skapande drift, varje olikhet i folkets tänkande och handlande plannässigt utrotad och en förkvävande byråkrati upphöjd till det politiska systemet i landet. Ibsens ord: "Preussen är en stat av kypare, och kyparna äro de bästa soldaterna", ha ett djupt psykologiskt underlag. Ur denna synpunkt var Preussen en mönster-

stat i detta ords sämsta bemärskelse, en fara för världen och ett järnhårt hinder för det tyska folkets utveckling.

1848 drömde man om att kunna germanisera Preussen, men även den tyska revolutionen strandade på den tyska militarismen. År 1866 åter blev den gamla frågan: "skall Preussen germaniseras eller skall Tyskland preussifieras", löst med blod och järn, och visserligen till förmån för Preussen. Bismarck provocerade kriget med Österrike liksom förut kriget med Danmark och senare kriget med Frankrike, och liksom bärarna av den preussiska andan nu ha provocerat världskriget.

Sedan 1866 har den systematiska förpreussningen av Tyskland tagit sin början, och med den begynner nedgången av den gamla tyska kulturen. Preussen blev återigen tyska folkets öde. Ströp det 1849 den tyska friheten, så förgiftar den numera källorna för det tyska folkets känslor och tankar. "Folket av diktare och tänkare" blev inpressat i den militära disciplinens Prokustessäng, till dess både dikten och tanken försvann.

Började det tyska folkets egentliga tragedi 1866 så bestämde den tyska våldspolitiken sedan 1870 den europeiska utvecklingens riktning för de närmaste 50 åren. Frankrike hade genom sin stora revolution brutit en smal väg för friheten och lett det gamla Europa till graven. Den stora franska revolutionen öppnade för de europeiska folken oanade perspektiv för en ny samhällelig utveckling. Det var revolutionens anda som besjälade socialismens stora tänkare under den första hälften av det 19:de århundradet: Saint Simon, Fourier, Buchez, Considerant, Lerroux och huvudsakligen Proudhon, samt drev dem att bana väg för den sociala frågans lösning. Bonapartes statskupp kunde väl fördröja denna utveckling i riktning mot socialismen, men icke förhindra den. Redan efter 60 år började Napoleon III stjärna att starkt blekna, och när år 1869 Internationalens fjärde kongress skulle som sista punkt på dagordningen behandla frågan om plats för nästa kongress av-

hållande förklarade Varlin: "Nästa år i Paris, till dess äro vi färdiga med Napoleon". Och kongressen antog under jubel inbjudningen.

Genom det olyckliga kriget av 1870, vilket Bismarck sedan länge hade planerat och förberett, och som han slutligen genom förfalskningen av Emserdepechen bragte till utbrott vid en för honom lämplig tid, blev denna glädjande sociala utveckling avbruten och trängd i bakgrunden. Den ödesdigra annexionen av Elsass-Lothringen och Bismarcks plan att bereda Frankrike samma öde som Polen, drev stora massor av de bästa krafterna på andra sidan Rhen in i de nationalistiska partierna, för att försvara landets självständighet, krafter som under normala förhållanden hade ägnat sig åt propapanda för den sociala revolutionen. Den preussiska andans seger över den franska, var reaktionens seger, militarismens seger över revolutionens och socialismens anda.

Det nu uppståndna tyska kejsarrikets militära rustningar gävo hela den europeiska utvecklingen en annan riktning. För att möta faran som hotade från Berlin voro alla övriga folk tvingade att delta i kapprustningen och därigenom befordra Europas militarisering. Sedan de senaste tjugo åren liknar Europa ett väl befäst krigsläger, åt vilket varje folk måste offra största delen av sina nationalinkomster. För detta tillstånd var Preussen och endast Preussen ansvarigt. Det var den preussiska andan som reste hindren mot Europas utveckling på vägen till socialismen och kastade tillbaka de revolutionära framstegen ett halft århundrade. På samma gång började för Tyskland en ära av det brutalaste knektvälde och förtryck. Tolv års undantagslag gjorde arbetarna fiendliga mot varje borgerlig rätt. Ett eländigt polissystem förkvävde varje folkets initiativ. Mutor och spionage fann överallt en fruktbar jordmån. En äcklig servilism förpestade den offentliga moralen och medförde en komplett ryggradslöshet bland befolkningens alla läger. Lakejer och hycklare om-

gävo en storhetsvansinnig narrs tron, och utlämnade oss till hela världens hån och förakt. I Preussen-Tyskland blev yttrandet präglad "att människan börjar först med löjtnanten", och detta ord var tyvärr ingen humoristisk fras. Den preussiska junkerklassen, den rääste, andefattigaste och reaktionäraste av alla Europas kaster, behärskade det politiska livet och skinnade folket i patriotismens och fosterlandskärlekens namn. En löjlig självförhåvelse gjorde sig överallt bred ända till djupt ned i den socialdemokratiska arbetarklassen. Man var fullständigt oförmögen att sätta sig in i ett annat folks psykologi och värdera deras uppfattningar. Det var alltså icke alls underligt att det den förste aug. 1914 "icke längre gavs några partier" i Tyskland, och att även den breda massan greps av en yrsel, som gränsade till vansinne, ja var vansinne.

* * *

Allt detta är i utlandet allt för lite bekant för att man rätt skall kunna förstå det, och dock är det nödvändigt att känna detta sakernas läge för att rätt kunna fatta den senaste framstötten av den militära reaktionen.

De nya statsmännen i den unga republiken ha ingenting, absolut ingenting gjort för att bryta denna specifika preussiska anda i Tyskland; tvärtom de gjorde sig själva till dess bärare och underkastade sig fullständigt dess olycksbringande inflytande. På detta sätt ha de själva frambesvurit katastrofen, som på nytt störtade Tyskland i kaos. När reaktionens försök icke dess mindre strandade, så äro uppenbarligen icke herrarna Ebert-Bauer & C:o att tacka därför; det var uteslutande det tyska proletariats överväldigande aktion, mot vilken den monarkistiska kuppen bröts.

Kuppen kommer.

Att kuppen måste komma, däröver voro alla som även endast helt ytligt följt de senaste årens utveckling fullständigt klara.

Redan i början av dec. 1919 sammanträdde en rad män ur alla folkkläger, medlemmar av olika partier och kulturföreningar, och författade följande upprop, som också blev antaget av den strax därpå sammanträdande kongressen för Tysklands syndikalister:

"U P P R O P.

Republiken är i fara. Den militaristiska reaktionen, stödd av profitörerna på det i världskriget krossade systemet hotar att åter införa monarkien och slutligen att utlösa ett vanvettigt revanchekrig samt åter föra millioner till slaktbänken. Den bestående militära organisationen, vars samhällsfarliga verksamhet så småningom måste bli varje människa uppenbar, understöder faran.

Vänner av republikansk frihet, utan hänsyn till partier, som avsky det brutala våldet och brodermorden, visa, att Ni också utan vapen och maktmedel besitter kraften av Eder sega beslutsamhet, som skall besegra varje våldsdöme. Begär i överväldigande massor upphävande av belägringstillståndet över hela riket, och en radikal avskrivning av riksvärnet. Varen beredda, om reaktionen slipper lös, att värna Eder frihet genom vägran till varje arbete.

Berlin i december 1919.

(Underskrifter).

Det är karaktäristiskt för läget att detta upprop, som t. o. m. en redaktör för Vorwärts hade undertecknat, inte offentliggjordes i en enda tidning. Der Syndikalist var den enda tidning i Tyskland som återgav det, och dock kunde man bokstavligen gripa faran med händerna. Se

dan de s. k. Baltikumtrupperna på ententens befallning måst draga sig tillbaka från Ryssland, där de farit fram som vandaler, hade den militära reaktionen funnit en kärntrupp, på vilken den obetingat kunde lita. De beväpnade rövarehorderna, som först vägrade lydnad mot regeringen, och på ett hår när förorsakat de allierades inmarsch i Tyskland, blevo ingalunda avväpnade när de kommo till Tyskland. Nej, herr Noske — under trycket av de reaktionära officerarna i hans egen armé — höll dem vackert tillsammans, och den tyska republiken, som de vid varje tillfälle friskt förhånade, betalade kalaset. Denna formation, som egentligen skulle ha upplösts, trädde emellertid i samlad trupp i tjänst hos de adliga storgodsägarna som "jordarbetare" utan att dessförinnan ha avlämnat sina vapen. Allt detta visste regeringen, men den fogade sig i Noskes diktatur, och ingenting skedde. Den reaktionära pressens språk blev allt mera hotande; bekanta reaktionärer såsom t. ex. adelsjunkern Oldenburg, förklarade helt öppet att regeringen "inom kort skulle komma att uppleva något" men man lät ödet lugnt ha sin gång. Den socialistiska pressen berättade om hemliga möten med de monarkistiska officerarna. Noske log däråt.

* * *

Åtta dagar före kuppen hade general von Lüttwitz en underhandling med Noske, Ebert och andra representanter för regeringen, varvid han hotande ställde sina krav, och till sist ställde sin plats till förfogande. Nu var inget tvivel mera möjligt. De militära sammansvurna hade dragit samman sina trupper i läger i Döberitz, mitt inför därarna i Berlin, och väntade blott på befälet för att marschera. Men regeringen höll denna betydelsefulla underhandling med den militära ledaren för kuppmaakarna strängt hemlig, och offentligheten visste absolut ingenting, om vad som utspelades bakom deras rygg. Först den 11:te mars blev det officiellt bekantgjort, att regeringen hade

upptäckt en monarkistisk sammansvärjning, i vars spets stod den bekanta reaktionären Kapp, och att redan häktningsorder mot ledarna utfärdats. För övrigt gav man uttryck åt den förhoppningen, att de sammansvurnas plan skulle stranda på upptäckten av deras hemliga strävanden.

Huru otroligt blinda dessa underbara socialistiska regeringsmän varit bevisar en artikel som Erik Kuttner — en av redaktörerna i Vorwärts — offentliggjorde, och som började med följande ord: "Fredagen den 12:te mars hade jag ett telefonsamtal med kamrat Noske, alltså några timmar före kuppen gjordes. Noske förklarade mig att han ännu icke förlorat sin optimism; på det upprörda folkets tal om en förestående militärisk katastrof, trodde han icke alls. Erhardt ser alldeles icke så ut, som om han ville marschera på Berlin, i Döberitz vore det helt lugnt, och för övrigt hade han träffat alla förberedelser. — Sex timmar senare var Lüttwitz och Erhardt herrar i Berlin".

Och i händerna på dessa män låg över ett år ett helt folks väl och ve.

Den 13:de mars tidigt på morgonen började dansen på allvar. Från Döberitz satte sig de kontrarevolutionära trupperna i rörelse och marscherade utan att finna motstånd in i Berlin. Det s. k. säkerhetsvärdnet, som gick emot dem, gjorde ingen min av att börja strid med dem. I västra Berlin flaggade man svart, vitt, rött, och på offentliga platser spelade militärkapell "Die wacht am Rhein" och "Heil Dir im Siegerkranz". Den gamla regeringen hade hastigt nog skuddat stoftet av sina fötter, och utan att ett skott hade fallit voro monarkisterna herrar över alla regeringsbyggnaderna. I Berlin härskade fullkomligt lugn. Ehuru man var beredd på allt, var man, som det vanligen plägar att gå, närmast överraskad. Den gamla regeringen på flykt för sina egna landsknektar vände sig först till Dresden, men då den snart kom under fund med, att den där kommenderande generalen Maercker var otillförlitlig, reste Ebert med sina trogna skyndsamt till Stutt-

gart. Där var han säker, ty i sydtyskland hade kuppmarkerna från början ringa utsikter.

Det var en syn för gudar, när de flyende företrädarne för systemet Noske, samma människor som jämnat vägen för reaktionen, som bestraffat varje propaganda för generalstrejk med häktning, det var en syn för gudar, att de, när de måste fly för sina egna soldaters bajonetter, riktade följande upprop till de tyska arbetarna:

"Arbetare! Partikamrater!

Militärkuppen är en verklighet. Baltikumtrupperna, som fruktade för den påbjudna upplösningen, har gjort försök att undanrödja republiken och bilda en diktatorisk regering. *Med Kapp och Lüttwitz i spetsen.*

Arbetare! Kamrater!

Vi ha icke gjort revolutionen, för att i dag åter underkasta oss ett blodigt knektregemente. Vi förhandla icke med Baltikumförbrytarna.

Arbetare! Kamrater!

Ett helt års arbete skall slås i spillror. Eder mödosamt tillkämpade frihet skall förintas.

Det gäller oss alla. Därför måste de starkaste försvarsmedel användas.

Läggen därför ned arbetet. Strejka. Stryp den reaktionära klicken. *Kämpa med varje medel för att rädda republiken.* Låt alla tvister vara. Det gives blott ett medel mot Vilhelm II diktatur:

Förlamande av det ekonomiska livet.

Ingen hand får röra sig mera.

Ingen proletär får hjälpa militärdiktaturen.

Generalstrejk över hela linjen.

Proletärer förenen Eder. Ned med kontrarevolutionen.

De socialdemokratiska medlemmarna av regeringen:

Ebert, Bauer, Noske, Schlicke, Schmidt, David Müller.

Styrelsen för det socialdemokratiska partiet:

Otto Wells.

Generalstrejken.

Emellertid hade kuppregeringen inrättat sig och känt sig hemmastadda i Berlin. Herr Kapp, en av de mest bekanta reaktionärerna och antisemitiska hetsapostlarna, hade utnämnt sig själv till rikskansler. General Lüttwitz hade blivit krigsminister. Den ökände Pfarrer-Traub, också en prydnad för den tyska antisemitismen, blev kultusminister. Som inrikesminister fungerade herr von Jagow, under Vilhelm II polispresident i Berlin. Herr Zumbroich, känd och ökänd som allmän åklagare i Marlohprocessen blev justitieminister. Dessutom var som övercensor utnämnd äventyraren Trebich-Lincoln, vilken, ehuru jude, gjorde affär med antisemitismen, samt herr Brederik, som var efterlyst för falskmynteri.

Detta var de nya männen, marionetter, som voro länkade till Ludendorff, ty Ludendorff som i allra första hand är ansvarig för världskrigets fruktansvärda förbrytelser, var det egentliga huvudet för de sammansvurna.

Den nya regeringen var först mycket försiktig, och bemödade sig så mycket den kunde att dölja sina verkliga avsikter. I sin första proklamation förklarade den, att den ville bilda en regering av fackministrar, samt att den var beredd att så snart som möjligt utskryva valen till nationalförsamlingen. Såsom lockbete för arbetarna bekantgjorde man, att mjölet, som hade blivit överlämnat till judarna för smyghandel, skulle beslagtagnas och utdelas bland den fattiga befolkningen. På samma gång övervämmade man gatorna med antisemitiska flygskrifter, som allaredan förut voro tryckta och uppstaplade för utdelning.

Ehuru staden var lugn, låg dock spänning i luften; man kände att inom få timmar något våldsamt skulle inträffa. Tidigt den 13:de mars sammanträdde styrelserna för fackförbunden, tjänstemannaförbunden och de socialistiska partierna till rådslag. Kl. 11 var generalstrejken beslutad, och få timmar senare kände man redan de första verkningarna av detta beslut. Spårvagnarna höllo plötsligt upp att gå, och några timmar senare stannade även järnvägstågen. I början gick då och då ett tåg, men slutligen stoppade också dessa enskilda senkomna. Hela det ekonomiska livet dog helt plötsligt ut. Alla hjul stod stilla, företagen voro utdöda; måndagen den 16:de mars var generalstrejken fullständig. I hela landet handlade man på samma sätt. Även det demokratiska partiet hade uttalat sig för generalstrejk under vissa betingelser, och de radikala borgerliga kretsarna gingo med i aktionen. Tolv miljoner proletärer hade på 24 timmar lamslagit hela Tysklands ekonomiska liv; det var ett skådespel, som världen aldrig upplevat i jämförlig storlek. På den ena sidan en till tänderna beväpnad soldathop, på den andra hela det tyska proletariatet utan hänsyn till partirikningar med det fasta beslutet att bryta sabeldiktaturen. Och denna gång kom initiativet icke utifrån som den 9:de nov. 1918; det kom från arbetarna, från hela det arbetande folket, som reste sig som en man mot den militära reaktionen. Den 13:de mars 1920 är i den tyska arbetareklassens historia en större bemärkelsedag än den 9:de nov. 1918.

Då inga tidningar utkommo visste man i det hela taget ingenting om händelserna i landet. Kuppmaakarna bemödade sig att sprida falska underrättelser för att hemlighålla det allvarliga läget, men sanningen sipprade dock så småningom ut och bekantgjordes för folket i tusenden flygblad och affischer, trots den skarpaste militära bevakning. Icke överallt lyckades kuppmaakarna så lätt som i Berlin tillvälla sig makten. I Sachsen och Thüringen men särskilt i Ruhrområdet kom det till blodiga strider, varvid

tusenden arbetare läto sina liv. I Lömerda(?) blev vår kamrat dr Neupert och tio andra syndikalister skjutna av ordningsbanditerna. Över antalet av våra offer i Ruhrområdet ha vi ännu inte erhållit några underrättelser då kampen, där i skrivande stund ännu inte är avslutad. Arbetarna i Ruhrområdet, som är hjärtat av Tysklands industri, reste sig som en man mot reaktionen. I Duisburg, Mülheim, Hamborn, Essen, Bochum, Oberhausen, organiserades röda arméer och avväpnades motrevolutionens soldathorder. Formliga slag ägde där rum, och många tusen föllo som offer för den militära reaktionen.

Den olyckliga broderkampen, som sedan länge splittrat den tyska arbetareklassen upphörde med en gång. Alla riktningar enades i denna väldiga kamp mot den gemensamma fienden. Det enda parti som först sviktade och ville upphöra med kampen var det kommunistiska. Dess huvudorgan "Die rote Fane", av vilket ännu ett nummer utkom på morgonen för kuppen, förklarade att det kommunistiska partiet inte hade något intresse av att försvara republiken Bauer-Noske, och att de lugnt ville bida tiden för handling. Endast under trycket av den väldiga rörelsen måste det kommunistiska partiets centralledning uppgiva denna vansinniga ståndpunkt och marschera tillsammans med de övriga.

Redan andra dagen måste kappisterna inse, att deras sak var förlorad, trots att den socialdemokratiska kommissarien för Ostpreussen förklarade sig för den nya regering, och de båda socialdemokratiska ministrarna Südekum och Heine sökte inleda förhandlingar med den. Men ingen hörde på dessa förrädare. Den 15:de mars sökte Kapp träda i förbindelse med fackföreningsledarna, men dessa avslog varje förhandling. Nu kungjorde Kappregeringen att varje strejkledare och varje strejkvakt skulle skjutas, och att denna bestämmelse skulle träda i kraft den 16:de mars kl. 4 på eftermiddagen. Men ingen bekymrade sig om denna hotelse.

Den vita terrorn.

Emellertid hade i förstäderna till Berlin och i själva Berlin blodiga sammanstötningar ägt rum mellan arbetarna och de militära rövarna, varvid hundratals oskyldiga människor mördades av Kappbanditerna. Vid detta tillfälle visade sig dessa vilda horders sanna karaktär; vilka förfärliga förbrytelser måste icke dessa svarta hundar ha begått i Ryssland, där dessa skurkar hade segrat. Vi upplevde ett andra Ungern i förstorat mått. Följande avslöjanden, som herr von Gerlach — den bekante tyske pacifisten, och en av de få uppriktiga borgerliga demokraterna i vårt land, som för sin modiga hållning ådragit sig reaktionens synnerliga hat — offentliggjorde i "Die Welt am Montag", bevisar oss tydligt nog de militära sammansvurnas egentliga avsikter:

"Den 10:de mars hade jag besök av en mig hittills obekant herre ur den reaktionära sammansvärjningens centrum. Jag vill naturligtvis icke förråda hans namn för någon, för att icke prisgiva honom åt hans förra vänners hämnd. Han sade:

"Jag kommer för att varna Eder.

Jag är själv monarkist, är av den övertygelsen att monarkien är den enda statsform som ägnar sig för Tyskland. Därför har jag bekämpat Eder och skall även i framtiden bekämpa Eder politik. Men jag är av den meningen, att monarkien skall återställas på författningens väg. Till det, som mina meningsfränder nu förehava, kan jag icke ansluta mig.

Ni känner måhända fransmannen Gots bok. Vad där säges om förefintligheten om en "mordlista" är riktigt. Ni står på denna på första plats. Ni är mest hatad. Dels

för Edert namns skull och dels därför att man håller Edra artiklar för mest verkningsfulla.

Omkring den 1:ste april skall en monarkistisk resning äga rum. För valet av detta datum äro två orsaker utslagsgivande. Till den 15:de april är upplösningen av Erhardts marinbrigad bekantgjord. Denna brigad är de sammansvurnas kärntrupp. Man vill handla innan denna är strödd för alla vindar. Den andra orsaken är, att under rättelserna om ett ententens jättelån till Tyskland låta alltjämt mer sannolika. Detta lån skulle betyda mera livsmedel, mera råvaror, flera arbetstillfällen, växande lugn hos folket, konsolidering av republiken, mörknade utsikter för en monarkistisk restauration. Därför måste detta lån förhindras.

Vid de senaste dagarnas rådslag har invänts, att en monarkistisk resning skulle ha till följd förvecklingar med ententen, förnyande av blockaden och hungersnöd i de stora städerna. På detta svarade en av de allra förnämsta ledarna:

"Ju flera proletärbarn som dö (verrecken*) ju bättre".

Man invände att man i syd- och västtyskland icke skulle underkasta sig en militärdiktatur, och samma ledare svarade:

"Hellre ett litet monarkistiskt Preussen än ett stort republikanskt Tyskland".

Redan i förra hösten, då Baltikumtrupperna återvände, skulle resningen ha ägt rum. Den gången strandade den dock på rivaliteten mellan generalerna Lüttwitz och Maercker, vilka båda ville spela första rollen. Denna gång föreligger ett brev från Lüttwitz till Ludendorff, vari försäkras att det icke denna gång skall gå som förra hösten. Så snart Ludendorff gav tecken bröt det löst.

* Uttrycket "verrecken" användes egentligen endast om djur; blott i det lägre språket brukas det om människor.

Mellan Ludendorff och Helfferich ha överläggningar ägt rum.

Man är naturligtvis medveten därom, att en monarkistisk resning skall ha hela Berlins arbetarebefolkning mot sig. Att vinna dem är icke möjligt, därför skall den skrämmas med terror. Ungerns exempel på vit terror har förhexat de sammansvurna. Man icke endast känner gemensamt med de ungerska monarkisterna, man vill även efterapa deras exempel. Efter erövrandet av Berlin skall ett antal av notabiliteterna ur motståndarläget, däribland Ni, föras upp på Potsdamerplats och skjutas. Man antager att detta skall verka så avskräckande på arbetarna, att dessa skola hålla sig lugna.

Jag är ingen spion och har därför icke vänt mig till myndigheterna. Jag kommer till Eder blott för att personligen varna Eder. Jag kunde icke lugnt åse att en sådan mordplan skulle gå i verkställighet".

Några kommentarer till dessa reaktionärernas mordplan skulle endast försvaga verkningarna av avslöjandena. De visa oss, i vilken fara det tyska folket svävade, och ännu svävar.

Striden slut. Generalstrejken segrar.

Den 16:de mars hade Kappregeringen sluthushållat. Kapp och Lüttwitz flydde och Ludendorff försvann plötsligt från jordytan. De edsbrytande officerarna däremot ställde sig åter på författningens grund, och förklarade sig med en gång som trogna anhängare av regeringen. Denna nedriga och fega handling är den underbaraste illustration till dessa eländiga stackares sanna karaktär, dessa som med lugn kunde nedslakta män, kvinnor och barn av sitt eget folk, som genom deras egna ogärningar råkat i olycka, men som icke kunde uppbringa så mycket moraliskt mod, att de kunde taga konsekvensen av sina handlingar.

Den 17:de mars återvände den gamla regeringen till Berlin, men den hade fullständigt förlorat massornas förtroende. Herr Ebert gjorde sig den största möda att rädda sin vän Noske, och majoriteten av det socialdemokratiska partiet i Stuttgart gav ännu en gång denna man, som dragit så många namnlösa olyckor över Tyskland, ett förtroendevotum, men förgäves. Noske, Heine, Südekum och den socialdemokratiska polispresidenten i Berlin måste vika för den offentliga meningen.

Den 20:de mars förklarade "Die Allgemeine Deutsche Gewerkschaftsbundes" (den tyska landsorganisationen) generalstrejken avslutad på grundval av följande överenskommelse:

"De i preussiska statsministeriet den 19:de mars kl. 4 e. m. upptagna, och till i dag på morgonen kl. 5 fortsatta förhandlingarna mellan representanter för Allgemeine Deutsche Gewerkschaftsbundes, der Arbeitsgemeinschaft freier Angestelltenverbände, och Deutsches Beamtenbundes

såväl som Berliner Gewerkschaftskommission å en sidan samt företrädare för riks- och statsministrarna såväl som de tre regeringspartierna å andra sidan, ha fört till följande överenskommelse:

1) De närvarande företrädarna för regeringspartierna skola inom sina fraktioner arbeta därför, att vid den förestående nybildningen av regeringen i riket och Preussen, personfrågan löses av partierna efter överenskommelse med de i generalstrejken deltagande organisationerna för arbetare, anställda och tjänstemän, och att dessa organisationer erhålla ett avgörande inflytande på revideringen av de ekonomiska lagarna, under garantier för rätten till representation.

2) Omedelbar avvapning och bestraffning av de i kuppen deltagande, såväl som av ämbetsmännen, som ställde sig till den olagliga regeringens förfogande.

3) Grundlig utrensning inom den offentliga förvaltningen och i företagsförvaltningarna av kontrarevolutionära personligheter, särskilt sådana i ledande ställning, och dessas ersättande med tillförlitliga krafter. Återtagande av alla som avskedats ur offentlig tjänst på politiska grunder eller för deras arbete i organisationerna.

4) Skyndsammaste genomförande av en förvaltningsreform på demokratisk grundval under medbestämmanderätt av arbetarnas, anställdas och tjänstemännens organisationer.

5) Ofördröjligt utbyggande av de bestående och genomförande av nya sociala lagar som garantera arbetare, anställda och tjänstemän fullständigt likaberättigande.

6) Omedelbart påbörjande av socialiseringen av de därtill mogna industrigrenarna på grundval av besluten inom socialiseringskommissionen, till vilken är att hänföra även företrädarna för yrkesförbunden. Sammankallande av socialiseringskommissionen företages omedelbart Rikets övertagande av kol- och kallsyndikaten.

7) Upplösning av alla författningen icke trogna kontra-

revolutionära truppformationer och deras ersättning med folk från den tillförlitliga republikanska befolkningen, särskilt organiserade arbetare, anställda och tjänstemän. Vid denna reorganisation förbliva bevisligen trogna trupper oantastade.

8) Verksamt arbete och i vissa fall beslagttagande för att bringa tillgängliga livsmedel till konsumenterna, samt skärpt kamp mot ocker i land och stad. Garantier för fullgörande av leveransplikten, genom upprättande av leveransförbud samt kännbara straff för ovilja att fullgöra förpliktelserna.

För övrigt kan meddelas att ministrarna Noske och Heine redan inlämnat sina avskedsansökningar.

Vidare förklara sig representanterna för regeringspartierna beredda att verka för ett ofördröjligt upphävande av "skyddssystemet" och lösgivande av de häktade.

Med kraftiga slag har det arbetande tyska folket, särskilt Berlins, tillbakaslagit den monarkistiska kuppen och räddat den republikanska friheten. Dessutom säkrade sig arbetarna vittgående inflytande på de politiska och ekonomiska förhållandenas nygestaltning, samt ha skapat garantier för skydd mot kontrarevolutionära anslag.

Glänsande ha det arbetande folkets organisationer be stått denna kamp. De måste och skola också i framtiden vara vårt starka bålverk.

Styrelsen för Allmänna tyska fackförbundet.

C. Legien."

Vad vi lärt av striden.

De radikala elementen inom tyska arbetareklassen däribland syndikalisterna, voro visserligen emot en avslutning av generalstrejken förrän de reaktionära voro fullständigt avvärnade och slagna till jorden, men som minoritet voro de tvingade att böja sig för faktum. Den reaktionära pressen började, för att skyla sin medskuld i kuppen en våldsam hets mot "bolsjevismen", och även den radikala borgarpressen visade ångest för en allmän bevärning av arbetareklassen, ehuru detta egentligen var det enda medel att genomföra en fullständig avvärning av de sammansvurna mot republiken. En ny regering bildades under stora svårigheter. Den gav stora löften, som den absolut icke kan hålla, men den skall icke kunna förhindra utvecklingen åt vänster. De senaste händelserna ha bevisat att revolutionen ännu icke är slut; vi ha blott tillryggalagt en ny etapp på vägen till befrielsen, tagit ett steg framåt. De otåliga bland oss äro ingalunda tillfredsställda, och många känna sig besvikna i sina förhoppningar, men denna storslagna rörelse gav oss dock en stor lärdom, som särskilt av dem, hos vilka den momentana känslan överröstar den förnuftsensliga kunskapen om faktum, icke nog kan behjärtas. Hur ofta har man icke gjort oss den förebråelsen, att vårt uppfostringsarbete var förfelat, att man med hänsyn till det revolutionära läget icke kan taga sig före "teoretiska" dryftanden utan måste koncentrera alla krafter på massans omedelbara aktion. — "Låt oss först bringa massan i rörelse, så skall allt annat snart ordna sig". Hur ofta möta vi icke denna eller liknande invändningar. Men en sådan ståndpunkt är ett fullständigt miss-

förstående av livets konkreta fakta. Varje stor folkrörelse är icke blott en rent teknisk aktion av massan, utan först och främst uttryck för en djup rättskänsla, vilken måhända för de flesta blott oklart och förvirrad kommer till medvetande, men dock obetingat måste vara för handen, för att ge rörelsen dess moraliska kraft och den nödvändiga tillförsikten om segern. Detta är också orsaken till att historiens stora revolutionära resultat, som städse varit frukten av väldiga massaktioner, icke uppnåtts på en gång utan ryckvis genom den revolutionära stormflodens alltjämt förnyade framstötter. Den normala människan reser sig instinktivt mot ett godtyckligt förstörande, och när hon slår sönder ett gammalt föremål, så sker det endast emedan grunddragen för det nya, som skall intaga det gamlas plats, föresvävar henne mer eller mindre tydligt. Blott på detta sätt måste Bakunins berömda ord: "Förstörelsedriften är en skapande drift" uppfattas.

När den tyska arbetareklassen under de oförgätliga marsdagarna reste sig så enhälligt, och alla motsatser i strävande och teoretisk uppfattning ögonblickligt förstummades inför den stora oemotståndliga aktionen mot den militära reaktionens sabeldiktatur, så skedde det blott emedan man i en punkt var fullständigt klar: Att det tyska proletariatet var fast beslutet att med alla medel förhindra en ny monarkistisk regering, som ofelbart skulle föra oss till ett vitt skräckvälde, till en ny upplaga av den ungerska tragedien. Så snart detta mål var nått, eller åtminstone nått tillsvidare, hade också den inre enigheten i rörelsen nått sitt slut, och de bestående motsatserna mellan de olika riktningarna — ett oundvikligt resultat av den partipolitiska splittringen i den tyska arbetareklassens sköte — gjorde sig åter märkbara. Den uppfostran, som det tyska proletariatet under årtionden erhållit, eller rättare resultatet av denna uppfostran, lät sig icke på några dagar utplånas. Hade man använt den oerhörda summa av energi, som man hittills förbrukat till medarbete i den bor-

gerliga statens lagstiftande församlingar och till upprättande av konstlad harmoni mellan kapital och arbete i form av tariffördrag, hade man använt denna energi i arbetarklassens ekonomiska kamporganisationers intresse, så skulle säkert resultatet av denna generalstrejk blivit ett annat, eller ännu bättre, vi hade kanske helt och hållet blivit besparade den. Hade den tyska arbetareklassen mera befattat sig med erövringen av jorden, fabrikerna och verkstäderna och mindre med erövringen av den s. k. politiska makten, med ett ord hade statens och partiernas regeringspolitik ställts emot arbetet, så skulle vi ha besparats många bittra erfarenheter. Dock, vi stå inför faktum som icke kunna göras ogjorda, och det skulle vara dårskap att hängiva sig åt jämmer och klagan över saker som icke låta sig ändra.

Reaktionens första försök är tillbakaslaget genom generalstrejken, vilken ledarna för den tyska arbetareklassen tidigare förhånat som generalvanvett. Mot proletarietets kraftigaste vapen måste det brutala våldet sträcka gevär. Ännu är icke faran förbi, men den tyska arbetareklassen har lärt, att den har vapen i sin hand att besegra varje sammansvärjning från reaktionen.
